

[Anne Grete Holmsgård]

den fungerer på den måde, at man ønsker at indgyde befolkningen det indtryk, at fordi der er gang i erhvervsinvesteringerne, eller rettere sagt, fordi der faktisk er sket en meget lille, en meget moderat stigning i erhvervsinvesteringerne, så går det godt for alle i dette land, så går det godt for de erhvervsdrivende, så går det også godt for bistandsmodtagerne, så går det godt for de almindelige lønmodtagere, og så går det godt for pensionisterne.

Det, man bygger på, er som sagt en meget beskedent investeringsfremgang, og så hælder man sit hoved til et økonomisk opsving i USA og hælder sit hoved til, at det vil trække dansk økonomi op af suppedasen, hvis man er oppe på mærkerne og hurtigst muligt får tilført erhvervslivet øgede ressourcer.

Jeg vil godt gøre et par bemærkninger om det omtalte økonomiske opsving i USA, for en af de ting, der sjældent kommer frem, men som er meget vigtig, er, at det opsving bygger på en ganske kraftig vækst inden for våbenindustrien. Det er faktisk båret frem af øgede tilskud, af øgede militærbevillinger i USA, øgede investeringer inden for våbentechnologien, hele våbenproduktionen kombineret med en politisk offensiv, der består i at få os her i Vesteuropa til at aftage flere våben og få de forskellige lande i den tredje verden til at aftage flere våben. Jeg finder det ret rystende og ret uhyggeligt, at det er den type økonomisk opsving, man kommer med positive betragtninger om, positive vurderinger af, også fra den regering, der sidder her.

Ud over det vil jeg sige om det moderate opsving, der er i erhvervsinvesteringerne, at det da er muligt, det vil fortsætte. Ingen ved faktisk, om det er krusninger på overfladen. Det kan godt være, at det fortsætter, det kan godt være, at der kommer en moderat vækst inden for industrien, inden for hele den private sektor i løbet af de næste 10 år. Men uanset om det bliver tilfældet, er det helt sikkert, at det ikke på nogen som helst måde løser det største samfundsmæssige problem, vi står over for i dag, og det er den katastrofale høje arbejdsløshed.

Regeringen vil selvfølgelig afvise sådan noget og sige: ja men det er det rene sludder, nu går det fremad. Men faktisk ved regeringen godt, at stigende investeringer inden for den private sektor ikke løser beskæftigelses-

problemet, ikke afskaffer de knap 300.000 registrerede arbejdsløse for slet ikke at tale om den del af de arbejdsløse, der ikke er registreret. Heller ikke regeringen kan være ubekendt med de mekanismer, der styrer den kapitalistiske økonomi, og med de historiske erfaringer, der er.

Det forholder sig faktisk sådan, at selv under den såkaldte højkonjunktur fra starten af 1960erne til starten af 1970erne, hvor der var tale om langt kraftigere erhvervsinvesteringer end det, der nu er udsigt til selv med de mest optimistiske prognoser for de næste 10-15 år, faldt beskæftigelsen inden for den private sektor hvert eneste år. Den eneste årsag til, at der alligevel var tale om en stadig større arbejdsstyrke og lavere arbejdsløshedstal, var, at den offentlige sektor oprettede en masse arbejdspladser, næsten 25.000 om året, og derved modvirkede faldet i beskæftigelsen inden for den private sektor.

Den slags statistik kender regeringen selvfølgelig. Det fremgår oven i købet af dens egen finansredegørelse så sent som fra 1983, hvor man beskriver denne udvikling, men hvor man samtidig siger, at fra 1985 vil den udviklingstendens vende sig. Pludselig vil den vende sig, pludselig vil vi få en udvikling, hvor der skabes 30.000 nye arbejdspladser om året alene inden for den private sektor. Fuldstændig udokumenteret og uargumenteret. Det konstateres på 3 eller 4 linjer, og så er der ikke mere om snakken.

Der er andre årsager til, at det er fuldstændig usandsynligt, at det rent faktisk vil ske, sådan som det bliver sagt i finansredegørelsen. Og det er ikke bare noget, jeg påstår. Går man til erhvervslivet selv, viser det sig, at erhvervslivet godt ved, at det faktisk ikke er den sandsynlige udvikling i 1980erne og i 1990erne.

Regeringen plejer selv at trække 2 brancher frem, når den skal demonstrere, hvor glimrende det går med dens økonomiske politik. Den ene er bygge- og anlægssektoren, den anden er jern- og metalområdet.

Inden for bygge- og anlægssektoren er det rigtigt, at der er sket en vækst inden for det private boligbyggeri, men samtidig sker der et fald inden for anlægsinvesteringerne. Derfor kunne Entreprenørforeningens økonomer her i efteråret 1983 lave en prognose, der sagde, at selv om der ville komme den stigning i det private boligbyggeri, som rent fak-